

Den saliga jungfru Marias smärtor

Den 15 september firas den saliga jungfru Marias smärtor. Enligt en gammal tradition kommer kristna ihåg "jungfruns sju sorger": stunder när hon, fullkomligt förenad med sin son Jesus, kunde dela sin smärta och kärlek på djupet med hans offer. Vi erbjuder ett urval av texter av den helige Josemaría om var och en av sorgerna.

2020-09-15

Meditera över jungfru Marias sju sorg

- Första sorgen: Simeons profetia
- Andra sorgen: flykten till Egypten
- Tredje sorgen: : Jesu återfinnande i templet
- Fjärde sorgen: Jesus möter sin mor Maria
- Femte sorgen: Jesus dör på korset
- Sjätte sorgen: Jesus tas ner från korset
- Sjunde sorgen: Jesus läggs i graven

Första sorgen: Simeons profetia

I Jerusalem fanns en man vid namn Symeon, som var rättfärdig och from och som väntade på Israels tröst. Helig ande var över honom, och den

heliga anden hade uppenbarat för honom att han inte skulle se döden förrän han hade sett Herrens Messias. Ledd av Anden gick han till templet, och när föräldrarna kom in med barnet Jesus för att göra med honom som det är sed enligt lagen, tog han honom i famnen och prisade Gud och sade: »Herre, nu låter du din tjänare gå hem, i frid, som du har lovat. Ty mina ögon har skådat frälsningen som du har berett åt alla folk, ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna och härlighet åt ditt folk Israel.« Hans far och mor förundrade sig över vad som sades om honom. Och Symeon välsignade dem och sade till hans mor Maria: »Detta barn skall bli till fall eller upprättelse för många i Israel och till ett tecken som väcker strid – ja, också genom din egen själ skall det gå ett svärd – för att mångas innersta tankar skall komma i dagen.« (Lik 2:22-35)

Vår Fru lyssnar uppmärksamt på vad Gud begär, reflekterar över det hon inte förstår, frågar vad hon inte vet. Sedan hänger hon sig helt åt att göra Guds vilja: *Se jag är Herrens tjänarinna, må det ske med mig som du har sagt. Är det inte underbart?* Den heliga Maria, en läromästarinna för hela vårt handlande, lär oss nu att det inte är förnedrande att tjäna Gud, att man därigenom inte underkuvar sitt samvete: hon påverkar oss i vårt innersta så att vi upptäcker *Guds barns frihet*.

När Kristus går förbi, nr. 173

En kärlekens mästarinna. Tänk på den scen i vilken Jesus fram bärs i templet. Den gamle Simeon sade till hans mor Maria: *”Detta barn skall bli till fall eller upprättelse för många i Israel och till ett tecken som väcker strid - ja, också genom din egen själ skall det gå ett svärd - för att många innersta tankar skall komma i dagen”*.

Marias oändliga kärlek till mänskligheten gör att Kristi ord uppfylls även i henne: *Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner.*

Med rätta har påvarna kallat Maria medåterlöserska: *I så hög grad led och nästan dog hon tillsammans med sin lidande och döende Son; och i så hög grad avsade hon sig för människornas frälsning sina moderliga rättigheter över sin Son och frambar Honom, i den utsträckning som det ankom på henne, som ett offer för att blidka Guds rättvisa, att man med rätta kan säga att hon återlöste människosläktet tillsammans med Kristus.* På det sättet förstår vi bättre den episod i vår Herres lidande som vi aldrig kommer att tröttna på att betrakta: *stabat autem juxta crucem Jesu mater ejus*, vid Jesu kors stod hans moder.

Andra sorgen: flykten till Egypten

När de hade gett sig av visade sig Herrens ängel i en dröm för Josef och sade: »Stig upp och ta med dig barnet och hans mor och fly till Egypten och stanna där tills jag säger till dig, ty Herodes kommer att söka efter barnet för att döda det.« Josef steg upp och tog om natten med sig barnet och hans mor och begav sig till Egypten, och där stannade han tills Herodes hade dött, för att det som Herren hade sagt genom profeten skulle uppfyllas: *Från Egypten har jag kallat min son.* (Matt 2:13-15).

Maria bidrog med sin kärlek till de troendes födsel i Kyrkan, lemmar till det Huvud vars mor hon verkligen är enligt köttet. Som moder undervisar hon; och eftersom hon är moder är hennes undervisning heller inte högljudd. Det är nödvändigt att ha en

grundläggande finkänslighet, en viss mildhet, för att förstå vad hon uppenbarar för oss, snarare i handling än i ord.

En trons mästarinna. *Salig hon som trodde*, så hälsar vår Frus kusin Elisabet henne, då hon beger sig upp bland bergen för att besöka henne. Den heliga Marias akt av tro var underbar: *Jag är Herrens tjänarinna, må det ske med mig som du har sagt*. I sin Sons födelse betraktar hon Guds storhet på jorden: en änglakör var närvarande, och såväl herdarna som denna världens mäktiga män kom för att dyrka barnet. Men därefter måste den heliga Familjen fly till Egypten för att undkomma Herodes kriminella avsikter. Därefter, tystnad: 30 långa år av enkelt, normalt liv, likt det liv man levde i ett hem i en liten by i Galileen.

Det heliga Evangeliet visar oss i kortfattade ordalag hur vi skall förstå

vår moders exempel: *Maria tog allt detta till sitt hjärta och begrundade det.* Låt oss efterlikna henne och i vårt umgänge med Herren tala med Honom i en kärleksfull dialog om allt som händer oss, även om de minsta händelser. Vi får inte glömma att vi måste överväga dem, bedöma dem och se dem med trons ögon för att kunna upptäcka Guds vilja. Låt oss ta vår tillflykt till Maria, om vår tro är svag. Till följd av miraklet vid bröllopet i Kana *trodde hans lärjungar på honom,* berättar den helige Johannes Vår moder för alltid vår talan inför sin Son, så att han lyssnar till oss och visar sig för oss på ett sådant sätt att vi kan bekänna: Du är Guds Son.

Guds vänner, nr. 284; Guds vänner, nr. 285

Tredje sorgen: Jesu återfinnande i templet

Hans föräldrar brukade varje år bege sig till Jerusalem vid påskhögtiden. Också när Jesus var tolv år gammal gick de dit upp som seden var vid högtiden. Då festen var över och de skulle hem igen, stannade pojken Jesus kvar i Jerusalem utan att föräldrarna visste om det. De gick en dagsled i tron att han var med i resällskapet och frågade sedan efter honom bland släktingar och bekanta. När de inte hittade honom vände de tillbaka till Jerusalem och letade efter honom där. Efter tre dagar fann de honom i templet, där han satt mitt bland lärarna och lyssnade och ställde frågor. Alla som hörde honom häpnade över hans förstånd och de svar han gav. Föräldrarna blev bestörta när de såg honom, och hans mor sade till honom: »Barn, hur kunde du göra så mot oss? Din far och jag har letat efter dig och varit mycket oroliga.« Han svarade: »Varför skulle ni leta efter mig? Visste ni inte att jag måste vara hos

min fader?» Men de förstod inte vad han menade med sina ord. (Luk 2:41-50).

Evangeliet i dagens heliga Mässa påminner oss om en rörande scen där Jesus stannar kvar i Jerusalem och undervisar i templet. Maria och Josef *gick en dagsled i tron att han var med i resällskapet och frågade sedan efter honom bland släktingar och bekanta. När de inte hittade honom vände de tillbaka till Jerusalem och letade efter honom där.* Guds moder, som ivrigt letade efter sin Son som hon förlorat utan egen skuld och som erfor den största tänkbara lycka då hon återfann Honom, kommer att hjälpa oss att vända om och korrigera vårt handlande när det behövs, då vi till följd av vårt lättsinne eller våra synder inte lyckas urskilja Kristus. Vi kommer då att erfara glädjen av att åter kunna omfamna Honom och

säga till Honom att vi aldrig mer skall mista Honom.

Guds vänner, nr. 278

- Var är Jesus? - Barnet! Min Fru: ...
var är han?

Maria gråter. - Förgäves har du och jag sprungit från grupp till grupp, från ressällskap till ressällskap - ingen har sett honom. - Efter lönlösa försök att hålla gråten tillbaka gråter även Josef ... Och du ... Och jag. Jag, som är en ganska oborstad liten tjänare, gråter hejdlöst och åkallar himmel och jord ... för de gånger jag förlorade honom på grund av mitt eget fel och inte grät.

Jesus: må jag aldrig mer förlora dig ...
Nu är vi förenade, du och jag, i olyckan och smärtan liksom vi tidigare var i synden, och från djupet av våra hjärtan stiger suckar av uppriktig ånger och brinnande ord

som varken kan eller bör skrivas ned.

Och när vi tröstas av glädjen att finna Jesus i templet - tre dagar var han borta! - där han diskuterar bland Israels lärde (Luk 2:46), kommer insikten om skyldigheten att lämna sina nära och kära för att tjäna vår himmelske Fader att finnas djupt inpräntad i din själ och min.

Rosenkransen. Femte glädjerika mysterium

Fjärde sorgen: Jesus möter sin mor Maria

Jesus har knappt hunnit resa sig efter sitt första fall, när han möter sin allraheligaste Moder stående vid vägen.

Med oändlig kärlek ser Maria på Jesus och Jesus på sin Moder. Deras blickar möts och bådas egen sorg strömmar över till den andras hjärta.

Marias själ är försjunken i bitterhet, i Jesu bitterhet.

Går detta er inte till sinnes, ni alla som drar vägen fram? Ge akt på detta och se: kan någon plåga vara lik den med vilken jag har blivit hemsökt? (Klag 1:12).

Men ingen lägger märke till det, ingen bryr sig om det. Bara Jesus.

Symeons profetia har gått i uppfyllelse: *Genom din egen själ skall det gå ett svärd (Luk 2:35).*

I lidandets mörka ensamhet skänker Vår Fru sin son en balsam av ömhet, enhet och trofasthet, ett ja till Guds vilja.

Tillsammans med Maria vill även du och jag trösta Jesus genom att alltid och i allt acceptera hans Faders, vår Faders vilja.

Endast så kommer vi att få njuta av ljuvheten i Kristi kors. Då kommer vi att omfamna det med Kärlekens styrka och i triumf bära det längs all världens stigar.

Korsvägen, Station IV

Femte sorgen: Jesus dör på korset

Men vid Jesu kors stod hans mor och hennes syster, Maria som var gift med Klopas och Maria från Magdala. När Jesus såg sin mor och bredvid henne den lärjunge som han älskade sade han till sin mor: »Kvinna, där är din son.« Sedan sade han till lärjungen: »Där är din mor.« Från den stunden hade hon sitt hem hos lärjungen. Jesus visste att nu var allt fullbordat, och för att skriftordet skulle uppfyllas sade han: »Jag är törstig.« Där stod ett kärl som var fyllt med surt vin. De satte därför en svamp som doppats i det sura vinet på en isopstjälk och förde den till hans mun. När Jesus hade fått det

sura vinet sade han: »Det är fullbordat.« Och han böjde ner huvudet och överlämnade sin ande. (Jn 19, 25-30).

I korsoffrets förnedring var den heliga Maria däremot närvarande och hörde med sorg hur *de som gick förbi smädade honom och skakade på huvudet och sade: "Du som river ner templet och bygger upp det igen på tre dagar - hjälp dig själv nu, om du är Guds Son, och stig ned från korset"*.

Vår Fru lyssnade till sin Sons ord och förenade sig med hans smärta: *Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig? Vad kunde hon göra?*

Sammanmälta med sin Sons återlösande kärlek och frambära den väldiga smärta - som ett vässat svärd - som genomborrade hennes rena hjärta som ett offer till Fadern.

Jesus känner sig åter tröstad genom sin moders diskreta och kärleksfulla närvaro. Maria skriker inte, hon

springer inte fram och tillbaka.
Stabat: hon står upp, vid sin Sons sida. Det är då Jesus ser på henne och därefter vänder blicken mot Johannes. Och han utbrister: *Kvinna, där är din son. Sedan sade han till lärjungen: Där är din mor.* I Johannes anförtror Kristus alla människor till sin moder och i synnerhet sina lärjungar: de som skulle komma att tro på Honom.

Felix culpa, sjunger Kyrkan, saliga skuld, som förtjänade en sådan Frälsare. Och vi kan även tillägga: salig skuld, som förtjänat att vi skulle få den heliga Maria som moder. Vi är redan trygga, ingenting behöver längre oroa oss: för vår Fru, som är krönt till himlarnas och jordens drottning, är den bedjande allmakten inför Gud. Jesus kan inte förneka Maria någonting, och inte heller oss, som är barn till hans egen moder.

Guds vänner, nr. 288

Sjätte sorgen: Jesus tas ner från korset

Då det redan hade blivit kväll – det var förberedelsedag, alltså dagen före sabbaten – kom Josef från Arimataia, en ansedd rådsherre, som också han väntade på Guds rike. Han tog mod till sig och gick till Pilatus och bad att få Jesu kropp. Pilatus blev förvånad över att Jesus redan skulle ha dött. Han kallade till sig officeren och frågade om Jesus verkligen var död. När han fick veta det av officeren skänkte han Josef den döda kroppen. Josef köpte linnetyg, tog ner honom och svepte honom i tyget. Han lade honom i en grav som var uthuggen i berget och rullade en sten för ingången till graven (Mark 15:42-46).

Nu, i denna stund på Kalvarieberget, då Jesus har dött och hans uppståndelses härlighet ännu inte har uppenbarats för oss, har vi ett

bra tillfälle att granska vår längtan efter ett kristet liv, efter helighet; ett tillfälle att reagera med en akt av tro inför våra svagheter och, med förtröstan på Guds makt, fatta föresatsen att lägga ned kärlek i vår vardags görande och låtande. Vår erfarenhet av synden måste leda oss till att känna ånger, till ett mognare och djupare beslut att vara trogna, att verkligen identifiera oss med Kristus, att härda ut, kosta vad det kosta vill, i det prästerliga uppdrag som han har anförtrott åt alla sina lärjungar utan undantag och som får oss att vara världens salt och ljus.

När Kristus går förbi, nr. 96

Då är det dags för dig att vända dig till din välsignade moder i himlen, för att be henne ta dig i sina armar och få sin Son att se barmhärtigt på dig. Och se till att omedelbart fatta konkreta föresatser: skär omedelbart bort den där störande detaljen som

du och Gud vet om, även om det gör ont. Högmodet, sinnligheten, bristen på övernaturlig syn kommer att sluta förbund och tillsammans viska i ditt öra: *Det där? Men det är ju en obetydlig dumhet!* Svara, utan att börja diskutera med frestelsen: *Jag skall hänge mig även i detta krav som Gud ställer på mig!* Och du kommer att ha rätt: kärleken visar sig på ett särskilt sätt i små saker. Vanligtvis är de svåraste uppoffringar som Herren ber av oss ytterst små, men lika oavbrutna och värdefulla som hjärtats slag.

Guds vänner, nr. 134

Sjunde sorgen: Jesus läggs i graven

Josef från Arimataia, som var lärjunge till Jesus fast i hemlighet, av rädsla för judarna, bad efteråt Pilatus att få ta ner Jesu kropp. Pilatus tillät det, och Josef gick och tog ner kroppen. Nikodemos kom också dit, han som första gången hade sökt upp

Jesus på natten, och han hade med sig en blandning av myrra och aloe, omkring trettio kilo. De tog Jesu kropp och lindade den med linnebindlar tillsammans med kryddorna så som judarna brukar göra vid en gravläggning. Intill platsen där Jesus hade blivit korsfäst fanns en trädgård och i trädgården en ny grav där ännu ingen hade blivit lagd. Där lade de Jesus, eftersom det var den judiska förberedelsedagen och graven låg nära. (Joh 19:38-42).

Vi ber nu Herren, som avslutning på denna stund av samtal med Honom, att han skall låta oss kunna säga, i likhet med den helige Paulus, att *över allt detta triumferar vi genom honom som har visat oss sin kärlek. Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller andemakter, varken något som finns eller något som kommer, varken krafter i höjden eller krafter i djupet eller något annat*

*i skapelsen skall kunna skilja oss från
Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.*

Den heliga Skrift lovsjunger denna kärlek med flammande ord: *De största vatten förmår ej utsläcka kärleken, strömmar kan inte dränka den.* Denna kärlek uppfyllde alltid Jungfru Marias hjärta, så till den grad att hon berikades med en moders hjärta för hela mänskligheten. I den heliga Jungfrun förenas kärleken till Gud även med omtanken om alla hans barn. Hennes ljuva Hjärta, som uppmärksammade de minsta detaljer - *de har inget vin -* måste ha lidit mycket av att bevittna bödlarnas kollektiva grymhet, deras ursinne, under Jesu lidande och död. Men Maria talar inte. I likhet med sin Son älskar, tiger och förlåter hon. Detta är kärlekens kraft.

Guds vänner, nr. 237

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
den-saliga-jungfru-marias-smartor/](https://opusdei.org/sv-se/article/den-saliga-jungfru-marias-smartor/)
(2025-03-27)